

אלגרנטי יאיר,

בן יעקב ושרה. נולד ביום י"ד בשבט תש"ט (13.2.1949) בתל אביב. את לימודיו היסודיים רכש בבית הספר "הרצליה" וסיימם בבית הספר "כל ישראל חברים" ולאחר סיומו את לימודיו עבר לבית הספר "עמל" לחנוכים ושם למד את לימודיו התיכוניים והמקצועיים. שם למד במגמת המסגרות (של בניין) ובשנת 1965 סיים את לימודיו בו. כאחד התלמידים הטובים. יאיר היה עליו ודינמו ושמחת החיים ניבטה מתוך עינו המחיכות. כאשר סיים את לימודיו בבית ספר "עמל" יצא לקראת החיים בבטחון ובשמחה. אהב מאד לטייל ולסייר בכל נקודה בארץ שאפשר היה להגיע אליה ברכב או ברגל. עד ליום גיוסו המשיך בלימודים, אך בנובמבר 1966 גויס לצה"ל. התנדב ל"גולני" ואחרי שלושת חודשי השירות הראשונים התנדב יאיר לסירת - ושם עבר קורס סוור, קורס חובשים קרביים, קורס נהגות וקורס צניחה. כעבור שנה ומחצה החליטו הוא ושלושה מחבריו להצטרף להיאחזות נח"ל שעמדה להיות מוקמת ברמת הגולן. היו לו אמוניציות שונות ורבות וכחיל היה ממושמע ומוכן תמיד לעזור לחבריו בשעת הצורך. אך עוד הוא בשירות חובה, ביום י"א באול תשכ"ח (3.9.1968), בשעת סוור שוגרתי לאורך קו הפסקת האש עם סוריה, עלה הקומנדקר על מוקש - ובשעת מילוי תפקידו מצא את מותו. חובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקרית שאול. בין השאר כתב מפקד היחידה במכתב תנחומיו לחוריו כי בנם, שחיה מוותיקי היחידה, היה עשוי ללא חת ורק בזכות בחורים כאלה יכולים אנשי היחידה והוא לישב בשקט ובבטחה ולהמשיך בחיותם.

"יחי זכרו ברוך"

בתי הספר בו למד יאיר ז"ל

הגימנסיה העברית "הרצליה" (גע"ה) היא מהמוסדות החינוכיים המפורסמים בישראל. הגימנסיה הוקמה ב-1905 והייתה בית הספר התיכון העברי הראשון בעולם. כיום הגימנסיה היא חטיבת ביניים ובית ספר תיכון בצפון מרכז תל אביב, השוכנת ברחוב ז'בוטינסקי 106. המקום משמש גם כמרכז לימוד של האוניברסיטה הפתוחה. אידאל "גימנסיה עברית" הועלה על ידי מנחם אוסישקין, ד"ר פישר (שינקין) וד"ר בן ציון מוסינזון. הניסיון המעשי הראשון להקים גימנסיה עברית בארץ ישראל היה של ד"ר יהודה לייב מטמון-כהן ואשתו פניה מטמון-כהן, אשר בשנת 1905 הקימו ביפו בית ספר פרטי בשני חדרים בדירתם. למוסד הלימוד שהקימו קראו הגימנסיה העברית. כך נוסד בית הספר העל יסודי הראשון בעולם בו שפת הלימוד הייתה עברית. בשנת 1909 הועברה הגימנסיה לרחוב הרצל בתל אביב הקטנה ונקראה על שם בנימין זאב הרצל, וכך זכתה לשם בו היא מוכרת כיום הגימנסיה העברית "הרצליה".

בית הספר "הרצליה" בשנות ה-50

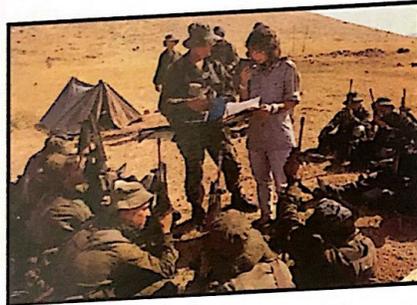
תיכון - כל ישראל חברים

בית הספר מהווה חוליה בשרשרת מפוארת של בתי ספר שהקימה חברת "אליאנס" ברחבי העולם היהודי, אשר הראשון בהם הוקם בשנת 1862. הוא בית הספר שש שנתו ייחודי על-אזורי שקיבל הכרה מטעם הוועדה העליונה לבתי ספר ייחודיים במשרד החינוך. האישור להיותו ייחודי ניתן לו בשל תכניו הלימודיים בתחומי הביוטכנולוגיה, מדעי החיים ומדעי הסביבה המציעים עולם חדש מרתק ועתיד ו בשל הישגיו הלימודיים בבחינות הבגרות, וכן בשל תכניו הלימודיים הבאים לידי ביטוי ב; סביבת למידה מטופחת וירוקה' מגוון שיטות הלמידה, הפרויקטים, עבודות החקר, המשק החקלאי והמסלולים השונים מציעים מענה פדגוגי דיפרנציאלי למגוון הרחב של תלמידי מקוה ישראל. בית הספר פיתח כלים הוראתיים ללימוד מדעי הטבע הסביבה והביוטכנולוגיה הנשענים על המשק החקלאי

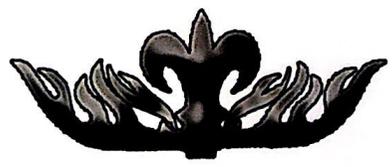
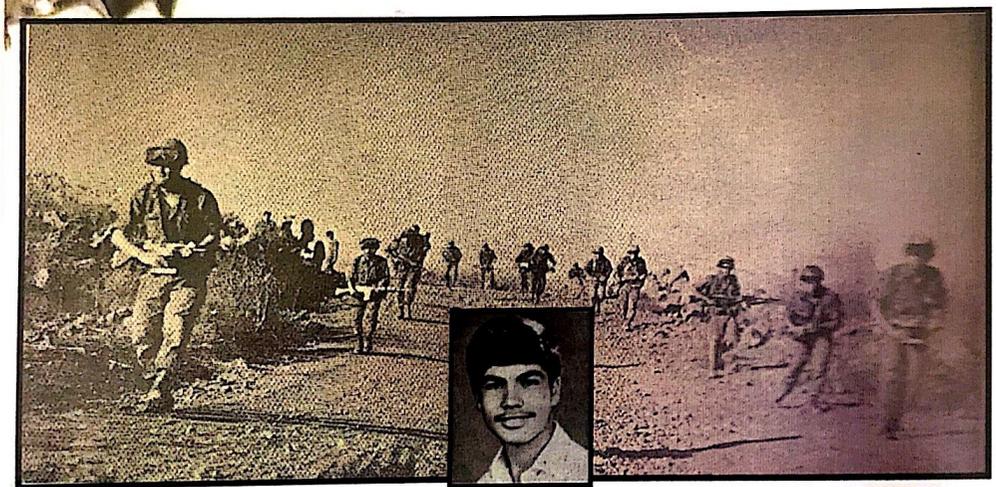
סמל בית הספר

באימונים

אלגרנטי יאיר ז"ל

חיילי אגוד בעת אימון

סיירת אגוז

תיאור הקרב

החיילים אלגנטי יאור, המאירי אגדהם ושרקונגר טוביה היוו צוות מארב לילה על גבי "מרבל" בפיקודו של סאיל (מיל) יושבת יצחק אז סמל.

המשימה: הייתה להותמקם על תוואי דרך שנפרצה לצורך הקמת גדר המערכת בדרום רמת הגולן.

רקע:

הטיבה מרבית רמת הגולן בפיקודו של תאיל (מיל) יענקלה שרון אז אג"ם הקימה תוואי של גדר מערכת, דרך שטח ופרסה שדות מוקשים לאיתור מוקדם של נסיונות חריזה של מהגלים ואנשי מדעין סוריים. תחילת העבודות היו ממוצב "צמת רפיד" דרומה על סגת לטעור את האזור הדרומי של הרמה בן בעצם החירות רבות לישובי דרום הרמה לפגוע בקלאנים ולמקש דרכים שהיו בשימוש הצבא, כמו גם להחזיר אנשי מדעין לביצוע תצפיות על אימוני צה"ל ומתקניו.

תהליך ההקמה החל במידות אשר סימנו את תוואי העבודות, מיד לאחריהם נכנסו השרקטורים והחלו לעבוד על פי הסימון, מכיוון שהשרקטורים התקדמו לאש מהמסמנים, התערך לאחד כמה ימי עבודה שהתוואי המסומן הוסט ע"י הסורים שנכנסו בלילה החיוו את הסימונים, בזמנך הם פשוט הוציאו את היתדות ולקחו אותם עמם.

הזכר דרש סימן מחדש ושמירה על היתדות במשך הלילה, כאשר הסמנים מתקדמים כמה ימי עבודה לפני השרקטורים.

תאור המקרה:

מיקום המארב נקבע כמה עשרות מטר דרומית לדרך הנפש-מקום אליו הגיעו העבודות הראשוניות והייתה שם ערסת עפר גבוהה כחוצאה מעבודות תוואי הגדר שלפניה אמר המארב להותמקם.

הנקודה עצמה הייתה כמה מטרים בתוך שטח סוריה ודרך הגישה לנקודת המארב הייתה גם היא בתוך שטח סורי, על התוואי שהשרקטורים עבדו לא ניתן היה לנשוע עם נג' המרבל.

וכל זה במרחק כמה מאות מטרים ממוצב סורי פעיל, שלפי המדעין מסנו יצאו אלו שעקרו את היתדות בעת הסיוור המכין הוסבר למפקד הסיוור איציק שעליו להכנס עד לתוואי הנחפר על "ציר הנפש", משום שאזור ציר הנפש סומן כממוקט, ורק על הציר עצמו ניתן היה לנע ללא חשש שרכבי אר"ם נשעו עליו מדי יום.

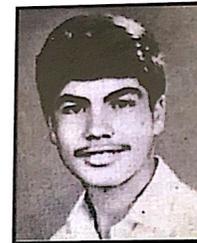
עם רדת החשיכה נכנס המארב במצב מוכנות גבוה, עבר את תוואי העבודות פנה דרומה ונע לאורך תוואי העבודה מצדו המזרחי כארבעים מטר, עצר למול ערמת העפר מפקד המארב איציק ירד לכוון את הרכב בנוסעו אזורנית לנקודת המיקום, ממש לפני עצירה עלה הנג' על מוקט.

הפיצוץ יצר גל אש שתנוצאה מסנו נדרג שלושת החילים שהיו על הנג' ופצעו את המפקד שכיוון את הכלי מהקרקע.

כח החילוץ שישב גבעת אורחה (תאן אל מהאדר) נכנס לשטח חילץ את הפצוע, ופינה אותו עם מסוק לבית החולים.

הרופא שנכנס עם החילוץ קבע את מותם של שלושת החילים.

אזור הנפילה רמת הגולן

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגוז מאלוף פיקוד צפון

ש מ ר
א ד ר

מפקדת פקוד הצפון
לשכת האלוף
02/106/7 טל'
1238 - מב
ארר תשל"א
מרז 1972

מפקד יחידה 483

אורד ירדיר !

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה בי הדחף לכתוב
אליכם מספר סילים.

מפקדת הפקוד סומכת עליכם וררצה להטיל עליכם מבצעים;
יחידות אחרות מחזרות אחריכם ושמות לתת אתכם פעולה; כל מי שפקד
עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערכה.
חשבתו שמן הראוי שאגשיר ואתה תדעו זאת.

מרדכי גור, אלוף
אלוף פקוד הצפון

מג/רז

ש מ ר

אנשי סיירת אגוז במלחמת ששת
הימים

על היחידה

צריף קטן, שנים שלושה גיפים מזוודים, מספר נעליים אדומות וקומץ כהורים מתנדבים. אלה היו את ה"חוליה" הצפונית – אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסירת פיקוד צפון. סירת "אגוד".

תפקידי החוליה הסתכמו כאבטחת המוביל הארצי ובספורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".

לוחמים נוספים ומתנדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

במלחמת ששת הימים השתתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון – ירדן סוריה ו – לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום וביטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר – זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, הרך, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוד". יחסי אחות וקשרי ייודות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסירת יכלו להבינם ולהושם והם שהיוו את השלד שתמך וחיוק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של היו

מארכים מארכים ומארכים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בהרמון. מאות מארכים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבואו..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת – הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה – 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מדרום לקונטרה, 5 מחבלים בסויר בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת התרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די – למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון – ירי בזקוקת על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארכים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום יום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסהם במורדות הגלעד, כפתח – לנד ובכפרים שלאורך הגבול – לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות החעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסירת את יכולתם – פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר המאם", "אל – היאם", פשיטות משוריניות אל הפתח – לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסירת, הם בוודאי יצליחו, הם

אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכול פועל לפי התוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרגלים ופצועים- זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היהודה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את היילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה- ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הכתורים למאבקים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת הנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הרלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים הזור עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני היישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי היילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מרבועת" וההגנה עליה מול התקפות הנגר במשך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה- תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון והוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היוע והדמעות הרבות שלוו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים כסיירת...".

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוח של ערב פורץ מן הזרם
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

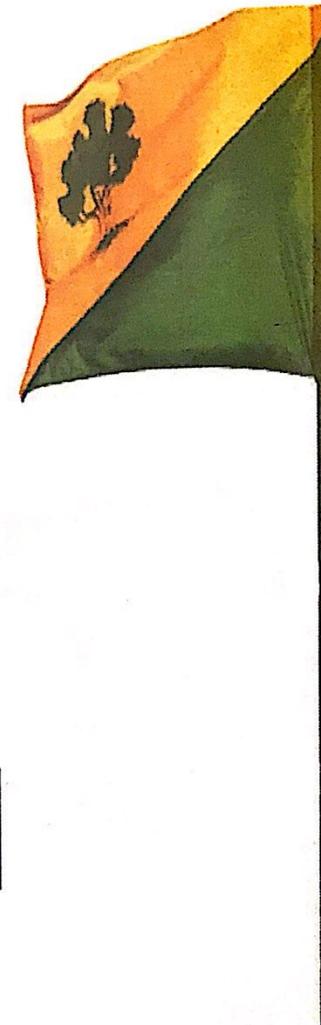
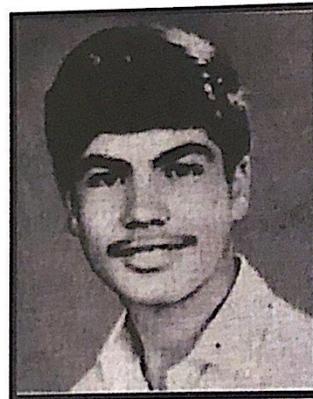
כל מי שדרכו כבר עייפה בינתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מוזר יזייר לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שזוזר

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בינות מטעי חמניות ותפוח
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האויר ערב מתוח
אבל המושב שממול כבר זולם
הכלילה יזדור הסויר אל העמק
מוזר ערב יצלח את מימי הירדן
ושוב יזוזר אל הסוף והגמא
כשבקר חדש על ההר יגן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוח בשיר
אך על דברתנו זכר בם את אלה
אשר אור היום ערב להם לא יאיר.

אלגרנטי יאיר ז"ל
1949-1968